

Павелчо хвърли връвчицата; той не искаше вече да играе. Стана му нѣщо мѣчно и отиде да търси майка си. Тя току-що поръчваше на слугинята:

— Утрѣ да купишъ друга захаръ. Незная кой взелъ захаръта отъ шкафа — котката ли, кучето ли?! . . . Да не ги пуцашъ вече въ стаята!

— Азъ не ги пуцамъ, госпожо, но Павелчо все ги води вътрѣ, — отговори слугинята и се спусна да прѣгърне влѣзлия Павелчо, но той се спусна къмъ майка си и плачешкомъ продума:

— Мамо, искамъ да спа вече.

— Рано е още, Павелчо, поиграйте още малко!

— Разкажи ми приказка.

— Добрѣ. Иди си въ стаята. Повикай и Славка. Ето и азъ ида.

Често пѣти Павелчова майка му разказваше приказки, които сама измисляше. Така и тази вечеръ. Дѣцата седнаха на софата и майката почна:

— Имало една баба съ внучето си Стефка. Стефка била много красиво момиченце, а бабата много стара. Който погледнѣлъ за пръвъ пѣтъ Стефка, веднага я обиквалъ, но послѣ не искалъ и да я види, всички бѣгали отъ нея. Тя имала лошъ навикъ. Била лакома и всичко взимала безъ да попита. Баба и често я съвѣтвала и казвала, че това не е хубаво, засрамяла я прѣдъ чужди хора, но тя все била такава. Трѣбвало всичко да крие, да заключва съ ключъ отъ нея. Веднажъ една при-